

KATJA

PÁD MÁGIE

Natali Fox

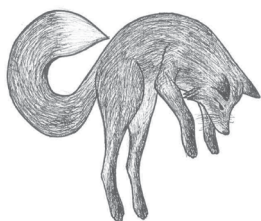
Copyright © Natali Fox 2026
Cover © Laura Vaculová
Illustrations © Ivana Zímanová
Maps © Natali Fox
Slovak edition © Natali Fox 2026

ISBN 978-80-570-8268-2

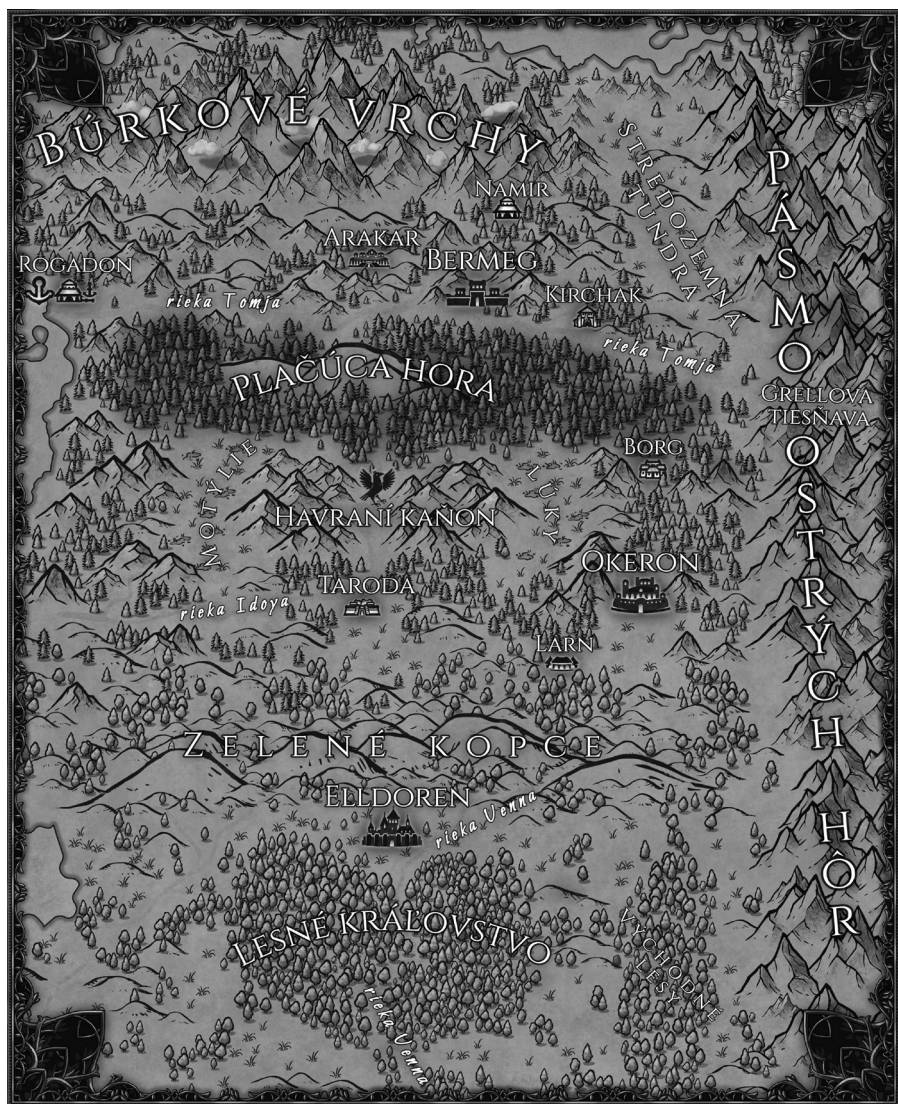
KATJA

PÁD MÁGIE

NATALI FOX

*Venujem svojim najvernejším čitateľom,
ktorí to so mnou ťahali už od prvej knihy.*

Aria

Pevná, nedobytná skalná stena sa dvíhala dovysoka, hoci v skutočnosti v sebe neniesla jediný kus kameňa. Dokonalá magická ilúzia. Skalu by ľahko zničila vďaka prachu, ktorý získala od trpaslíkov. Táto stena sa však vymykala normálu a aj bežným postupom.

Plán fungoval. Jej spojenec, ktorý veril v niečo vyššie, ju poslúchol. Aria cítila, ako mágia tohto miesta začína kolabovať, ako sa chveje v základoch. Celé Biele mesto už o chvíľu padne do jej rúk a ona doň vkročí ako víťaz.

Išlo však o malé víťazstvo, jedno z mnohých. Nemohla si dovoliť snívať, nechať sa uniesť emóciou hrdosti a víťazstva. Také niečo bolo typické pre ľudskú rasu, ku ktorej viac nepatrila a to aj vďaka vlastnému pričineniu.

Stenou preletel záblesk, ktorý videla iba ona. Bežní smrteľníci, čo za ňou postávali, žoldnieri a vojaci v zbroji, nemali ten dar. Mohli iba čakať a najlepšie mlčať. Ešte aj ich zakašľanie ju vyrušovalo. Odpudzovala ju už len ich existencia, no hneď ako dosiahne, čo potrebuje, nebude ich viac treba. Zapredanci, ktorí si plnili mešce tým smiešnym bezvýznamným kovom, presne ako oni. Zatiaľ čo ona videla do ich myslí, oni si všímali iba samých seba, a presne tak to aj chcela.

Stena sa opäť zachvela a zaligotala prachom, ktorý tvoril celé toto vymyslené mesto. Kým čakala, až sa stena rozpadne a ukáže pravdu, v kostiach cítila, ako mesto kvíli. Ako mágia v ňom skuvíňa, bráni sa, ako Ursa pomaly, ale isto mizne. Bola príliš slabá, aby už čomukoľvek zabránila.

A predsa...

Pred jej zrakom sa v trblietavých zrníčkach prachu začala formovať hlava tvora.

Medveďa. Ursy.

Aria sa neubránila úsmevu. Naozaj sa neukáže ani teraz, tesne pred svojím koncom, v pravej podobe? Možno už nemohla. Áno, bola príliš slabá. A pritom pochádzala od samotných božstiev. Mohla stáť po jej boku a Aria by bola poctená jej prítomnosťou. Mohla vládnuť polke tohto sveta, tej druhej by panovala Aria a všetci by sa vrhali k ich nohám. Ursa mohla byť mocná, konečná, a predsa sa rozhodla celkom inak.

Zostal z nej tieň uväznený v tele medveďa. Aria si nevedela predstaviť väčšiu hanbu a zneuctenie vlastnej rasy.

Čakala som ťa, prehovorila Ursa.

A napriek tomu si neurobila nič, aby si ma zastavila, usmiala sa na ňu spokojne. Mimoriadne spokojne.

Mýliš sa. Kolesá osudu sa už rozbehli. Tvojho osudu.

Aha. Rukou mávla k stene. Osudu, ktorý zariadil toto? Tvoj brloh už o chvíľu padne a ty môžeš iba plakať, ak ti to tá medvedia hlava dovoľí.

Mesto je odsúdené na zánik, to som pochopila už dávno. Vedela som, že sem túžiš prísť a budeš chcieť vložiť qualarity do kameňa.

Len mi nehovor, že si mi to celé vlastne dovolila.

Presne tak.

Aria zaťala sánku, ale inak nedala najavo svoje rozrušenie. Ursa sa ju snaží zneistiť, spomaliť.

Takže medvedica je múdrejšia než ja a moc zoslaná priamo z nebies? Predvída až natoľko, že nemá ani jeden qualarit a jej figúrka Katja, do ktorej tak naivne vložila svoju moc, prišla o všetko, vrátane svojho života? Nemáš už nič, žiadne tromfy.

Ursina hlava sa sklonila nižšie k zemi. Ja a moja rasa nepochádzame z nebies. Neprišli sme sem, aby sme tu vládli. Prišli sme, aby sme sa nasýtili.

Aria sa uškŕnula. Dobre, ja sa teda chystám nasýtiť tiež.

Iba dokazuješ, že si pešiakom v plánoch mojej rodiny. Ak sa rozhodneš vkročiť do mesta a urobiť to, prečo si sem prišla, vedz, že už nebude cesty späť. Ak umožníš qualaritom, aby otvorili bránu mojej rodine, zničí ťa to. Skôr či neskôr.

Aria prižmúrla oči. Nechceš ma presvedčiť, aby som sa pri-dala na tvoju stranu, všakže? V tom prípade mi zase ty dokazuješ svoju naivitu a plytváš tou poslednou silou, ktorá ti zostala. Mohla si ju využiť na varovanie Katje... ach, áno. Tá už vlastne nežije, však?

Budeš pokorená a zničená. Videla som mnoho verzií nastávajúceho boja, a tak či onak, neskončíš podľa svojich predstáv.

Aria pristúpila tesne k stene. Mnoho? Nie všetky? Pretože si ma videla aj ako víťaza, a pästou udrela do steny na mieste, kde sa vznášala Ursina hlava, ktorá sa rozplynula na prach.

Všetko sa chvelo. Zaznamenali to už aj vojaci za ňou. Aria počula ich ustupujúce kroky, šepkanie a cinkanie zbraní. Čo však už nemohli cítiť, bol tlak, ktorý sa rozťahol v Ariinej hrudi.

Na okamih zalapala po dychu, ruka jej vystrelila na prsia. Dokonca jej hlavou preletelo, či sa predsa len niečo nepokazilo. Krátko na to sa stena zrútila.

Na zem pršali milióny trblietajúcich sa kvapiek, ktoré pôso-

bením zapadajúceho slnka žiarili dúhou. Pohľad hodný kráľov. Kúpala sa v magických kvapkách. Vojaci si tento obraz zapamätajú a zopár z nich, ktorým dovolí prežiť, rozšíria posolstvo o kráľovnej, ktorá v mene vyššej moci dobyla Biele mesto.

Keď sa zvrtila k svojej tichej ľudskej armáde, všetci na ňu v očakávaní hľadeli. A potom na to, čo sa odhalilo za ňou.

„Teraz vkročíme do mesta, ktoré sme však neprišli plieniť.“ Otravovalo ju, že im to musela zdôrazňovať ako malým deťom, ale boli to vojaci. „Toto je posvätná pôda, ktorá bola požehnaná mágiou dávno pred tým, než sa narodili vaši prapredkovia. To-muto miestu preukázate úctu, aká mu prislúcha. Bez výnimiek.“

Jeden z vojakov, žoldnier s korbou a širokými ramenami, že by holými rukami rozbil aj balvan veľký ako jeho hlava, vykročil z radov a udel si päšťou na prsia. Sklonil holú hlavu a tým dal najavo, že mu je všetko jasné. Pasoval sa za veliteľa jej ľudskej armády a musela priznať, že bol zo všetkých najschopnejší. Ak sa rozhodne ponechať si niektorého z nich, bude to s najväčšou pravdepodobnosťou tento.

„Bastion,“ oslovila ho Aria. „Poved' ich.“

Jeho temnými očami preletelo potešenie. „Bude mi ctou, kráľovná.“

I.

BOJ O TRÓN

Perúnine verše

*Keď blesky šepnú v temnej tôni,
splní sa proroctvo zlomenej koruny.
Krv a tieň v plameň vzbĺknu,
osud jeho zaženie hmlu mĺkvu.*

*V bolesti sa lámu zrkadlá jej duše,
tieň zničí čriepky tej prastarej ruže.
Štyri kľúče driemu v ďalekých tmách,
nečakaj, kým sa zmenia v tvoj strach.*

NÁVRAT DOMOV

Argos

Oprel sa o zatvorené dvere. Na okamih zatvoril oči, nechal klesnúť unavené viečka a iba pokojne dýchal.

Posledné dni boli plné napätých okamihov a nekonečných pokynov. No ešte v Zodane si vrel, že ak by sa im podarilo presunúť Braviinu armádu cez Plačúcu horu, potom už zvládnu naozaj všetko. A stalo sa. Ani jeden vojak neprišiel k ujme, čo jeho priateľ Horan považoval za hotový zázrak.

Na chodbe čosi buchlo. Následne sa ozvali hlasy, smiech a potom ticho. Iba z prízemia k nemu doliehala tlmená vrava a hrkot stoličiek. Ostatní sa zo stretnutia už pomaly zberali na odchod. Dlhو do noci rokovali o ďalšom postupe – prechod cez pohorie Lach. Dostať sa k nemu potrvá nanajvýš deň, čo nebude náročné, skôr budú mať problém s krytím, hoci podľa Nony by už cestu mali mať vyčistenú a obsadenú svojimi. Časť ich armády práve postupovala hlavnou južnou trasou a o dva dni na úsvite by mali zaútočiť na južné hradné opevnenia v Bermegu, ktoré sú prakticky nedobytné. No nejde ani tak o ich prelomenie, ako o zásterku. Títo vojaci majú vytvoriť dojem, že útočiť sa bude iba z juhu, zatiaľ čo ostatní využijú trasu cez pohorie Lach. Cez východné hradby by mali preniknúť až k tunelom, ktoré Argos poznal. Malo to však veľké *Čo ak?*

Čo ak sú tie tunely zbúrané? Argos ich naposledy využil pred rokmi, ešte v časoch, keď tajne unikal z hradu, len aby sa vyhol otcovi. Čo si pamätal, tunely sa vetvili a niektoré boli prehradené mrežami. On používal iba jednu cestu. V akom stave je to tam teraz, netušil, no inú možnosť nemali. Domnieval sa, že aspoň jedna z ciest bude spriechodnená a ak ju blokujú mreže, zostane im veľmi krátky čas na to, aby mrežu odstránili, čo znamenalo hneď niekoľko komplikácií. Asi najväčšou bol hluk, ktorý pri tom narobia.

Odstúpil od dverí a zvalil sa na posteľ. Zdvihol sa z nej kúdoľ prachu a poštipal ho v nose. V momente, ako kýchol, ktosi vtrhol dnu a dvere takmer vyvalil z pántov.

„Takto sme sa nedohodli!“ kričala Viola v tvári celá červená. Ako inak.

Argos už opäť stál na nohách, pripravený na útok. Puzdro pripevnené o opasok si pridržieval, rukoväť meča oblapil dlaňou. Vzápätí sa uvoľnil. Na celej ich ceste bol paranoidný a aj teraz mu ako prvé napadlo, že ich niekto zradil.

Mal by sa zamykať.

Ruka mu klesla k telu. „O čom to, prosím ťa, hovoríš?“ obišiel ju a zatvoril dvere.

„O tom, že si Rodana poslal na smrť.“

Argos si skrížil ruky na hrudi a pozorne sa na ňu zadíval. „Po-
kiaľ viem, mali sme dohodu, že ho nepošlem na obliehanie hradu
z juhu, ale nemôžem mu brániť ísť s nami cez Lach.“

„Môžeš, si predsa budúci kráľ tejto krajiny, nie?“

„Viola,“ vzdychol si Argos, krútiac hlavou nad jej dramatic-
kým výstupom. Zväčša sa vedela ovládnuť, keď s ním hovorila,
no nemohol si nevšimnúť, že od sobáša s Rodanom sa jej nálady
menili častejšie ako jarné počasie. „To ty sa s ním musíš dohod-
núť, si jeho manželka, na teba dá skôr.“

„Hrá sa na hrdinu, chce ísť bojovať,“ zúfala si, a keď v jej
očiach zahliadol odlesky slz, spozornel, pretože takto sa Viola
rozhodne nezvykla správať.

„Hlavne pokoj,“ povedal a dlane jej položil na ramená, na čo
si zronene povzdychla.

Utrela si slzu, ktorá sa jej skotúľala po líci. Plakať ju naposledy
videl, keď... no, vlastne si ani nevedel spomenúť.

„Viola, čo sa naozaj deje? Chápem, že sa oňho bojíš, ale
mám pocit, že tentoraz ide o niečo iné. Môžeš mi to povedať
a zostane to len medzi nami.“

Zaľala pery, pričom sa jej viditeľne chveli. Veľké modré oči
zapichla kamsi do Argosovho brucha. Hrdzavé vlasy jej odstávali,
akoby iba pred chvíľou robila kotrmelce, a nebyť vážnosti situá-
cie, možno by ju aj podpichol nejakou poznámkou.

Ale teraz iba čakal... a čakal...

„Viola?“

Opatrne ramenami naznačila, aby z nej Argos zložil dlane,
a keď to urobil, o dva kroky cúvla. S hlbokým nádychom doňho
zabodla tvrdý pohľad.

„O nič nejde. No Rodan stále nie je pripravený vrhnúť sa do
priameho boja. Áno, niečo som ho naučila a už bojoval aj v Lar-
ne, ale toto je iné... Toto bude zlé. Nevie, do čoho ide. Ako sa
môžem sústrediť na boj, keď tam bude šibrinkovať s mečom ako
s metlou?“

„Trochu ho podceňuješ, nemyslíš?“

„Vie sa ubrániť pri ústupe, no nevie rad-radom kosiť nepria-
teľov.“

„Potom máš dva dni na to, aby si mu pomohla zlepšiť sa.“

Naraz sa k nemu pohla a zúriivo ho posotila. Argosa to tak pre-
kvapilo, že nedokázal reagovať.

Vážne doňho Viola sotila?

Kdesi v jeho vnútri vzplanul hnev, pretože časť z neho si uvedomovala, že takto by sa k nemu nemala správať. Nebol iba jej priateľom, ale aj princom a tento fakt ich staval do celkom iných pozícií. Navyše nemal pocit, že si to zaslúžil. Na druhej strane, toto nebolo Violino typické správanie. Dosiaľ doňho nikdy zúrivo nestrčila.

Chcel jej niečo povedať, v prvý moment po nej skríknuť, no včas to v sebe udusil. Dal jej možnosť napraviť, čo spravila, a iba ticho čakal.

„Ak zomrie... ak zomrie...“ začala hystericky a napokon sa zachcťala, čo ho mierne vydesilo. „Prepáč, dnes nie som v svojej koži. Vidíme sa ráno.“

Obišla ho a čakal by, že zatresne dvere, no ticho ich zavrela. Vzápätí ju začul zase, ako niekomu hovorí: „Prepáčte... nevidela som vás.“

Argos sa pohol a prudko otvoril dvere. Zahliadol Violin vzdáľujúci sa chrbát a tiež v plnej svojej výške kapitánku Amiu. Na rozdiel od jeho kamarátky, ona mala gaštanové vlny úhľadne prevesené cez rameno. Upierala naňho blankytné oči a ani pri tom nežmurkla.

Medzi nimi to často bolo práve o tomto. Amia sa vždy snažila pôsobiť hrdlo a nekompromisne, on zase, že táto jej póza mu je ukradnutá.

„Kapitánka?“ spýtal sa jej lenivým tónom, hoci srdce mu išlo vyskočiť z hrude. Nerád sa s ňou ocital sám v jednej miestnosti.

Pohodila hlavou smerom ku schodom, kde sa stratila Viola, no nespustila z neho zrak. „Problém s podriadenými?“

„Nie, riešili sme niečo... iné.“ Keď sa jej jemne nadvihlo obočie, doplnil: „Je to blízka priateľka, nie iba vojačka.“ Čo ju do toho?

Prikývla. Sama mala milostný pomer s vojakom z jej blízkej ochranky, ktorú v Zodane vláčila všade so sebou. A teraz je jej milý kdesi na fronte, kam ho poslala jej tetuška kráľovná Bravia. Do akej miery po nej mohla Amia zdediť kruté metódy?

„Potrebujem s tebou hovoriť.“

Argos ustúpil a naznačil jej, aby vošla. Len čo sa dvere za nimi zavreli, spustila.

„Dnes prebehne v Zodane prevrat. To, či bude aj úspešný, sa dozvieme zanedlho. Otec bezprostredne po tom vyšle posla, ktorý sem dorazí.“

Jej otec nemohol vedieť, či Bermeg naozaj dobyjú, takže bolo logické, že posol dorazí sem, do nimi obsadeného mesta Kircha-ku. Ale toto všetko už predsa vedel.

„Nehovoriš mi nič nové. Nechal som tu pokyny, budú zodan-
ského posla očakávať.“

„Správu musím prevziať ja osobne.“

Takže takto to bolo. Stále jej úplne neveril, ale keďže jej
dôverovala Astrid, rozhodol sa zostať sčasti slepý.

„Dobre,“ privolil. „To nebude problém.“

Presunul sa k posteli, na ktorú si sadol, a rukou naznačil, aby
sa usadila za stôl. Chcel zmierniť napätie, našťastie Amia sa tiež
rozhodla nestrúhať tvrdú vojačku každú chvíľu dňa.

Ako si sadla, stolička zavrzgala. Bolo tu máločo, čo by
nevrzgalo alebo nebolo hnilé, či hrdzavé, no presne také miesta
teraz vyhľadávali.

„Počas útoku na Bermeg budem po tvojom boku,“ pokračova-
la. „Hneď ako obsadíme hrad a nazvime to, že sa udomácnime,
vyrazím do Kirchaku po správu.“

„Aký je postup vášho prevratu? A aký je postup v prípade, že
nedopadne podľa vašich predstáv?“

Amia sa zadívala von ufúľaným oknom, ktoré bolo za Argo-
sovým chrbtom. Nedalo sa otvoriť a teda ani vyvetrať tento malý
smradľavý priestor.

„Väčšina miest je už dlhšie obsadená našimi, ale zatiaľ sme ti-
cho. Naďalej plnia rozkazy kráľovnej, akoby sa nič nedialo. Dnes
večer postupne obsadia najdôležitejšie budovy a začnú zatýkať
všetkých vyššie postavených, ktorí sú lojálni Bravii. Urobia to
veľmi potichu, nechceme krvavý prevrat. Ak nebudú klásť odpor,
nikoho nezabijú. Môj otec dobre vie, že mnohí sú pod Braviinou
vládou zo strachu o vlastnú rodinu.“

„Ale nie všetci.“

Kútik úst sa jej zdvihol v úsmeve. „Nie všetci.“

„Asi sa to úplne nezaobíde bez krvi.“

Mykla plec om. „Čo sa dá robiť.“

„A keď bude priveľa krvi? Keď sa vám to nepodarí a karta sa
otočí?“

„Ak Bravia predsa len prevrat potlačí, stiahneme sa. Nechce-
me zbytočne riskovať životy našich ľudí. A pokiaľ sa vyzradí náš
tábor, presunieme sa. Počkáme rok, dva, ale nevzdáme sa.“

„Aj neúspešný prevrat môže priniesť ovocie,“ povedal Argos.

Pozrela naňho. „Ale nehovor.“

„Minimálne to vyvolá rozruch a rozvíri vody v Braviiných kru-
hoch. Pokiaľ vás nezatkne a verejne nepopraví, budete ako tiene
v jej kráľovstve, ktoré nevie chytiť. Budete hrozbou. Mnohí, ktorí
o vás dosiaľ netušili, sa môžu pridať na vašu stranu. Morálka
v kráľovstve poklesne, lojalita sa naštříbí. Posilní vás to tak či tak.“

„Zdá sa, že s tým máš bohaté skúsenosti.“ Usmiala sa. Tajomne, lišiacky.

Mal, ale teraz sa to nechystal vyťahovať. Podarilo sa mu vytvoriť si vlastné meno poza otcov chrbát, mať dve tváre a hrať na viacero strán. Spôsobiť krušné chvíle otcovi tak, že ten nemohol tušiť, kto je škodnou v jeho zemi. Niekedy bol Argos úspešný, pomohol mnohým ľuďom, inokedy musel priniesť obeť pre dobro väčšiny. Zabil jedného, aby zachránil desiatky iných. Vypýtalo si to daň na jeho svedomí, no nie na jeho domove. A zaprisahal sa, že ak raz sadne na trón, toto všetko navždy zmení. Krutovláda pominie. Možno trochu naivná predstava, ale nebyť nej, dávno by to vzdal. Tá ho držala na jeho ceste.

A teraz, keď mal víťazstvo a korunu na dosah, snád' raz aj Katju po svojom boku, mal pocit, že by mohol dosiahnuť oveľa viac, než kedy sníval... Nie len pokoj v krajine, ale aj prosperujúce kráľovstvo.

Zháčil sa, keď si uvedomil, že neprítomne civie do dverí a Amia zase naňho.

„Všeličo sa o mne hovorí, niečo sa iste dostalo aj k tebe,“ zamietol to diplomaticky pod koberec. „Každý robíme, čo môžeme a čo je v danej chvíli to najlepšie. Pre vyššie dobro.“

Amia si pohrdavo odfrkla. „Teraz si znel ako Bravia.“

„Kým ona to myslí ako bezduchú frázu na ospravedlnenie svojich činov, mne to pomáha žiť v medziach, ktoré som si stanovil a ktoré dodržiavam.“ Vždy sa k tejto myšlienke upínal, konať aj nevyhnutné zlé činy pre vyššie dobro, pre víziu, že sa to raz skončí. Pretože nerobiť nič bolo oveľa horšie. „Vieš, vraví sa tomu chrbtová kosť.“

„Znel si ako ona, ale nie si ako ona.“ Pozorne sa na ňu zahľad.

Amia sa postavila a presunula k nemu. Teraz sa nad ním čnela ako veža, kým on naďalej sedel, čo bolo tak trochu nedôstojné. Vyzeralo to, že chce pôsobiť dominantne, ba až zastrašujúco. Na Argosa to však nemalo tento vplyv, len tápal, o čo jej zase ide. Bol z nej značne vyčerpaný. Keď sa toto šialenstvo skončí, každý z nich si pôjde svojou cestou, a on sa už nemohol dočkať.

Naraz klesla na kolená, pričom Argos mal čo robiť, aby sa prekvapením nestrhol, a pokojne zopla dlane na stehnách. S vystretým chrbtom, vlasmi, ktoré jej ako spenené vodopády lemovali tvár, vyzerala nevinne, odovzdane. Ale on sa nedal oklamať.

„Keď dosiahneme, čo chceme, naše spojenectvo môže prerásť v niečo viac,“ vyriekla. Argos si zachoval kamennú tvár. Keď sa nadýchol, nedala mu šancu prehovoriť. „Nie, nežiadam tvoju

dušu. Viem, že patrí niekomu inému. Ale Bravia mala v niečom pravdu. Naše kráľovstvá by sa mali spojiť, aby zmocnili a dosiahli to, o čom naši predkovia iba snívajú.“

„Neviem ako ty, ale ja rátam s tým, že aj keď tvoja armáda odpochoduje domov, zostaneme v spojení, a verím, že aj *priateľmi*, ktorí si pomáhajú.“ Na slovo priateľmi urobil taký dôraz, že mu to Amia možno ani neuverila.

„Po vojne, keď je všetko zdecimované, ľudia hladní, domy zničené a polia spálené, by si mal svojmu ľudu ukázať, že máš víziu. Že sa niečo síce skončilo, ale niečo nové sa začína. To, že si my dvaja občas napíšeme list, z nás nerobí spojencov v očiach poddaných. Neupevňuje to tvoje postavenie, no keby sme neanulovali sobáš...“

Argos sa vzpriamil, akoby ho bodla medzi lopatky. Mal pocit, že sa mu sníva. Jedna z podmienok ich vzájomnej spolupráce bola, že ten sobáš bude zrušený.

„Vieš, čo ti na toto odpoviem.“ Jeho tvrdý tón ju však tentoraz nezastrašil.

Napriahla ruku a letmo sa dotkla jeho lakťa. Našťastie mal košeľu a cez látku nepocítil jej dotyk až na pokožke.

„Rešpektujem tvoje rozhodnutie a ospravedlňujem sa, pokiaľ to bolo nevhodné. Iba mi tak napadlo, že by to mohlo priniesť ďalšiu perspektívu...“

„Dohoda je dohoda. Verím, že ju dodržíš. Dobrú noc, Amia.“

Až vtedy sa jej tvárou prehnal tieň nepohodlia. Kývla mu, vstala a bez ďalších zbytočných rečí ho nechala osamote.

Pristihol sa, že dlaniami drví okraj postele, no spamätal sa, hneď ako uvidel modrú žiaru, ktorá presakovala cez horný okraj puzdra na meč. Zlosť a paniku, ktoré v ňom bublali, sa pokúšal skrotiť, no chvíľu mu to trvalo. Až potom meč pohasol.

Žiť už navždy s Amiou? Bol si istý, že toto nebolo nič, čo by nemala už vopred premyslené. Chcela pôsobiť nežne, žensky a naivne, ale iba vtedy, pokiaľ jej to vyhovovalo.

Mrcha.

Zase si pripomínal, že Astrid jej verí a on by mal tiež, no iba čo sa týka dobytia Bermegu. Potom sa ich cesty rozídu. Na jej odchode z kráľovstva si dá sakramentsky záležať a vydýchne si až vtedy, keď jej päty zmiznú na hranici Plačúcej hory.

Hodil sa horeznak na posteľ a zabudol, ako blízko má za sebou stenu. Udreľ si hlavu a zanaďával.

Čo asi teraz robí Katja?

Jej pergamen zhorel, údajne omylom, takže si viac nemohli písať. Už mu napadlo, či ho Astrid nezničila schválne, aby sa plne

sústredil na úlohu, lebo predvídala, že sa sem raz vráti. Vzápätí si prikázal príliš nekonšpirovať.

Nedokázal však ovládnuť svoju frustráciu z nešťastnej situácie. V tejto chvíli by si možno už písali. No čo ak po jeho odchode zatvrdla a už ho nebude chcieť vidieť? Všetličo sa mohlo zmeniť, jej pohľad na skutočnosť, že sa stal manželom inej. No toto všetko robil aj pre ňu, hoci jej sa to tak nemuselo javiť.

Musí sa stať kráľom Aluvérie, aby získal nespochybniteľnú moc a vládu. Potom začne upratovať svoj domov, v ktorom by mal Katju po svojom boku ako neotrasiteľnú istotu v neistých časoch, ktoré po vojnách prichádzali.

Dotkol sa príviesku na krku. Štvorec s päťlúpeňovým kvietkom ako symbol Pani Jari. Ona nosila symbol Pána Zimy, dve zvlnené čiary.

Aspoň takto mohli byť v spojení.

ÚČEL SVÄTÍ PROSTRIEDKY

Aria

Strach. Mesto ním doslova presiaklo. Videla ho v tvárach miestnych Vedánov, cítila ho v šume lístia mŕtveho stromu, ku ktorému sa ihneď vybrala. Vedela, kde ho nájde.

Spomienky na toto miesto vybledli, ale nestratili sa úplne. Spoznávala uličky dláždené bielym kamením, machom a teplou trávou, poznala stromy, ktoré kedysi vídala iba ako mladé stromčeky. Míňala domy, v ktorých jej ponúkali čerstvý chlieb a koláče...

Na okamih zastala. Zatvorila oči a prsty si pritlačila na sluchy. Tie obrazy museli byť výplodom tunajšej mágie, ktorá ju chcela zastaviť. Myslela si snáď mágia, že keď jej ukáže, aký citový vzťah má k tomuto miestu, Aria cítvne?

Nie...

„Pani moja?“

Bastion bol v jej tesnom závese. Vojakov rozdelil na skupiny a mesto začali postupne prehľadávať s jasným pokynom nikomu neubližovať.

Otvorila oči, a keď sa jej zrak uprel na malého chlapca, ktorý jej siahal sotva po brucho, prudko vydýchla zadržíavaný vzduch. Pohla sa k nemu, chlapec sa nehýbal. Vyvaloval na ňu svoje oká-le, ktoré však neboli zasiahnuté strachom, skôr zvedavosťou.

„Statočný,“ usmiala sa naňho a pohladila ho po vlasoch, spoza ktorých mu vytrčali špicaté uši. Vlasy mu padali po pleciah, bol ešte primladý. „Poď, niečo ti ukážem.“

Chlapec na ňu párkrát zažmurkal, zjavne nerozumel jej reči, tak mu slová poslala myslou. Keď mu ponúkla svoju dlaň, prijal ju. Kráčala pomaly, užívajúc si okamihy, ktoré sa zapisujú do histórie. Vlastní tri qualarity, zostáva jej získať už len štvrtý.

Aria nebola mocná iba vďaka nim. Qualarit, ktorý jej pred rokmi darovali bytosti z iného sveta, nosila v sebe. Nikto jej ho nemohol ukradnúť a vďaka nemu dokázala veci, o ktorých sa iným ani nezdalo. Keď sa jej podarí obnoviť tok mágie, stane sa pre tento svet absolútne nezničiteľnou. Bude vládnuť piatimi qualaritmami.

Kde-tu sa v meste mihla postava, následne k nim doliehali vzdialené pokriky a rev vojakov. Správali sa ako nekoordinované stádo. Chýbala im ľahkosť a ladnosť, ale nemala veľmi na výber. No utešovala sa, že je to iba dočasné. Zničí ich ako prvých, keď jej už viac nebudú na úžitok.

Už čoskoro sa k nim mali pripojiť aj chiméry. Boli súčasťou jej plánov na podmanenie si ďalších území. Bez nich by to mala značne sťažené, ale tiež by to nebola neprekonateľná prekážka, iba by všetko trvalo dlhšie.

Naraz ho uvidela. Strom z Agawy.

S dolámanými konármi, ktoré pri páde vyprskli do okolia. Jeho malé kožovité listy sa niesli ovzduším ešte aj teraz a zavialo ich až k jej nohám. Okolo sa zhromažďoval dav, ktorý sa snažili vojaci zahnať a zlúčiť do jednej skupiny. Z mesta zaznievali neustále výkriky, Vedánov zoskupovali aj inde.

Aria kráčala machovou cestičkou. Preciťovala ten mäkký a hrejivý dotyk na bosých nohách. Topánky nechala na okraji mesta, nechcela už žiadne bariéry medzi sebou a mestom. Aby mu vládla, musí ho dostatočne precítiť, zžiť sa s ním.

„Prichádza kráľovná Aria!“ zreval do diaľky Bastion a dav razom zmeravel.

Oči vytriešťali na ňu a na chlapca, ktorý sa ňou nechal viesť. Vtedy mladá žena z davu doslova vyskočila so zdeseným výkrikom. Pohľad upierala na chlapca, zjavne svojho syna. Vojak ju posotil, ale ona, zmeravená strachom o svojho milovaného, nevnímala nič iné. Násilne ju schmatol a hodil o zem. V Arii iba vzrástlo znechutenie.

Výkriky sa znásobili, primiešal sa plač netypický pre toto miesto. Pred zhruba dvadsiatimi rokmi vznikla Ursina ochranná bariéra a odvtedy sem noha vojaka nevkrčila. Vedáni zabudli na strach.

Dnes sa to zmenilo. Aria však nechcela vyvolávať strach, ale rešpekt.

Zamierila k vojakovi, ktorý bliakal po žene, aby vstala. Miestni cúvali zdesením, nikto sa neodvážil k nej pohnúť. Žena sa zmeravená a uslzená krčila na zemi, očami podchvíľou zalietavala k svojmu synovi, ktorý kráčal vedľa Arie.

„Iatah,“ povedal chlapec a pera sa mu vykrútila v blížiaci sa plač. Až teraz si v tom chaose všimol svoju mamu.

Aria pustila jeho drobnú rúčku. Vojaci pred ňou uhýbali a nechali chlapca vlietnuť do náručia matky.

„Povedala som,“ začala, ako kráčala k vojakovi, ktorý ženu posotil, „že sa nemá nikomu ublížiť.“

Vojak zasalutoval a sklopil pohľad. „Kráľovná, tá žena sa vzpie-
rala.“

„Asi tak, ako sa vzpiera mravec v zobáku vtáka.“

Stihol na ňu nechápavo pozrieť, čo ju popudilo ešte väčšmi. Ľudská zberba bola taká slabomyseľná! Položila dľaň na jeho hla-

vu, na čo mužove oči zalial mliečny kal. Ani jedného z týchto vojakov dosiaľ neovládala pomocou mágie a niežeby nechcela. Dostala sa však do bodu, keď sa musela obklopiť hrdlo rezmi, ktorí chceli plniť jej želania dobrovoľne, kým ona plnila ich kapsy. Potrebovala ich mať triezvych, nie ako bezduché bábkyschopné samostatne myslieť. Žiaľ, *myslieť* v ich prípade nie vždy zahŕňalo aj múdrosť.

Vojak sa roztriasol, jeho pokožka sivela a vráskavela. Aria sa napojila na jeho biednu ľudskú energiu a kúsok po kúsok si ju vyťahovala. Okolo končekov prstov sa jej kížali lenivé obláčiky hmy a postupne obklopili mužovu tvár, krk, aj hrud', až napokon vyzeral ako kukla húsenice.

Akurát, že z tejto kukly žiadny motýľ nevyletí.

Mŕtve zostarnuté telo vojaka sa sklátilo k zemi a hmľa sa rozplynula. Ticho, ktoré nastalo, prerušovali iba ďaleké pokriky z mesta.

Aria sa zvrtila k Bastionovi. „Uprac si ich. Ak ešte raz porušia môj príkaz, budem to vnímať, akoby si ho porušil ty sám.“

Bastionova tvár stvrdla. Udrel sa do hrude a potom vrieskal po vojakoch. Zopár ihneď vyslal, aby skontrolovali poriadok v meste, pričom im prízvukoval, nech sa nikomu neskriví jediný vlas.

To už Aria mierila späť k stromu. Pohľad naň ju rozhodne netešil. Strom nebol zoťatý sekerou, hoci jednu našla povalovať sa neďaleko kmeňa. Drevo roztrieštené na kúsky doslova vybuchlo.

Bola to nevyhnutnosť, obeta, inak by sa do mesta nedostala. Potrebovala si tu zriadiť svoju baštu a posunúť sa v plánoch. Trésia bola zbytočne veľká a odrezaná za vrchmi, jej pozícia Arii z taktických dôvodov nevyhovovala, no ako dočasný brloh poslúžila viac než dobre.

„Aria.“

Jej hlas Ariu zaštípal v ušiach. Neprechovávala k nej veľkú náklonnosť, ale bola súčasťou jej plánov.

Otočila sa k Agláji, vodkyňi miestnych Vedánov, odetej slávnostne, akoby prišla niečo oslavovať. Mala bohato zdobené zelené rúcho a pod ním biele šaty so širokými rukávami. Ruky mala pokojne zopnuté na bruchu, takže visiace rukávy vytvárali dojem zvonov a s tmavými antracitovými vlasmi úhladne začesanými na chrbte to vyzeralo, že sa na túto chvíľu chystala už dávno.

„Použila si trpasličí prach,“ zhodnotila Aria.

„Podľa tvojich pokynov.“

„Čo tá sekerá?“

„Spočiatku sa vyskytol problém. Drevo som musela naštrbiť a dostať sa hlbšie do kmeňa, ktorý bol mimoriadne tvrdý.“

„Vlastnoručne si ťala do posvätného stromu?“

Aglája krčvito zovrela pery. „Účel svätí prostriedky.“

„S tým súhlasím. No nečakaj pochvalu ako malé dieťa.“

„Čakám na to, čo chystáš teraz.“

Aria jej iba vulgárne ukázala chrbát a podišla bližšie k stromu. Vytiekla z neho veľká mláka zlatej živice. Krv Agawy sa ligotala ako šperky. Tisíciky duší a spomienok sa teraz miesili s prachom na zemi.

Naozaj dušu trhajúci pohľad.

Bolo to nevyhnutné...

„Teraz ti dám pokyny pre miestnych, aby sa vedeli správať a zbytočne neprovokovali niektorých mozgovo menej vybavených vojakov. Pre všeobecný pokoj.“

„A qualarity?“

Aria po nej šibla pohľadom a neovládla úškrn. Aglája to skrátka nevedela skryť a prahla po obnove toku mágie rovnako, ak nie ešte o čosi viac, ako Aria. Nebyť nej, dobytie Bieleho mesta by trvalo dlhšie. Aglāju hnali osobné ciele a moc chcela nielen pre svoj ľud, ale aj pre seba.

„Mám tri zo štyroch.“

„Kedy získaš posledný?“

„Tolko otázok, drahá Aglája. Musíš byť trpezlivejšia, plánu sa darí. Ani sa nenazdáš a qualarit získam.“

„Tu nie je, márne ho hľadáš.“

„Ja ho nehľadám, nájde si ma sám.“

Aglájino pokrčené čelo bolo znamením, že jej slovám nerozumie, no Arii to bolo jedno. Už chcela odísť a nemárniť tu čas, keď sa pomedzi dav predrala nízka postava starej ženy.

Aria neovládla povzdych. Naozaj podráždený povzdych.

Tento okamih však už nemohla dlhšie odkladať.

Je to nevyhnutné, opakovala si neustále.

„Čo si to urobila?“ vytlačila zo seba jej zhrozená matka, priateľka všetkých – Branilda. Sprvu si Aria nebola istá, či naráža na ňu alebo na Aglāju. Alebo myslela obe naraz.

„Iba to, čo som musela... *matka*.“

Branildine oči sa zúžili v tenkú čiarku. „Nie, takto som ťa rozhodne nevychovala.“

„V tomto sa zhodneme. Nevychovala si ma, ty si ma väznila.“

„Si prikrutá. Ako si len mohla? Naozaj sa už ničoho neštitíš? Kde je tvoja úcta voči mágii? Títo ľudia ti nič neurobili.“

„A ani ja neublížim im, pokiaľ mi k tomu nedajú dôvod. Okolnosti však budú závisieť aj od iných záležitostí.“

„Ja...“

Aria zodvihla dľaň a tým svoju matku umlčala. Presunula sa pred zoľatý strom a pozorne si prezrela tváre Vedánov. Mala ich plnú pozornosť.

„Dnes sa konečne prepísali dejiny. Dnešným dňom končí Ursino nezmyselné ochraňovanie Bieleho mesta, ktoré nikam neviedlo, iba vás izolovalo a robilo zraniteľnými. Ja vám prinášam vašu stratenú moc, niekdajšiu slávu bájnej elfskej rasy. Pod mojou ochranou a velením tu vybudujeme nové mesto, mocnejšie, slávnejšie, nesmrteľné.“ Urobila krátku odmlku, len aby vstrebali jej slová. „Som poslom bytostí, od ktorých pochádzala aj Ursa. Tá však zavrhlá vlastnú rodinu a hrala sa na vašu matku. Krmila vás svojou slabnúcou mágiou, no všetko to bolo iba dočasné. Ponesiete novú mágiu a zakúsíte jej silu. Raz sa o vás bude hovoriť ako o prvých znovuzrodených elfoch.“

„Neveria ti,“ prskla Branilda, ktorá k nej medzitým podišla bližšie.

„To by si chcela,“ šepala si Aria. „Ale oni uveria.“

Klesla na jedno koleno a s dlaňou priloženou na zem zatvorila oči. Sústredila sa iba na to, čo v sebe nesie. Na chlad, na moc, na mágiu qualaritu ukrytého v jej hrudi. Cítila, ako sa jej o prsty obtiera hmla, hladí ju, ale nedokáže svojej nositeľke ublížiť. Tlačila do nej myslou, posúvala ju nahor, formovala z nej stĺp do výšky, v akej bola predtým aj Ursina bariéra, a odtiaľ ju rozháňala do strán. Vytvárala strechu, ktorú ďaleko za hranicou mesta spustila nadol. Slnečné lúče sa jej prestali dotýkať. Toto miesto zahalil tieň.

Keď dielo dokončila, uvoľnila si myseľ. Do jej uší sa doniesli povzdychy a nový nárek. Zatiaľ tomu Vedáni nerozumeli. Boli zvyknutí na polia zaliate slnkom, zelené stromy a žiarivé lúky, no Aria tu videla nekonečný potenciál. Tu sa kedysi zrodila mágia, odtiaľto, z kamenného podstavca, prúdila do celého sveta a ona ten tok obnoví. Neskôr to pochopia a budú jej kolenačky ďakovať.

Vstala a pozrela k zhromaždeným. „Keď sa sem mágia vráti, už nebudete potrebovať úrodu a obrábať polia. Vo vašich žilách sa rozprúdi energia, ktorú vám nič nenahradí a dovtedy musíte pretrpieť menší chlad. Neskôr oceníte aj ten.“

„Zabiješ všetko živé na tomto mieste,“ nariekala aj naďalej jej matka, čo Ariu už začínalo vytáčať. Branilda hľadela ku kupole, cez ktorú sa predieralo iba tlmené svetlo.

„Ako som povedala, zeleň sa preceňuje a jej prítomnosť už nebude nutná.“

„Takže toto chceš urobiť s celým svetom? Zatieniť ho?“

„Matka, ty ničomu nerozumieš.“ Postavila sa k nej a hľadela

na ňu zhora ako na neposlušné dieťa. Staré zhrbené dieťa. Nedokázala v sebe nájsť ani štipku lásky či nehy. Existovala medzi nimi niekedy alebo to boli iba preludy poslušnej dcéry?

„Tak mi to vysvetli. Aglája zradila ľud a ty ho zraziš na kolená.“

„Obnovím.“

„Pre tú istú vec máme iné pomenovanie, ale výsledok bude rovnaký. Ach... dcérka,“ Branilda k nej natiahla dlaň, no Aria raz-cúvla. „Prečo? Pre moc?“

„Nejde o moc, ide o potenciál. Prečo prežívať ako prízemné zvieratá, keď môžeme žiť ako večné, mocné a krásne bytosti? Roky túto rasu ničili ľudia. Brali im obživu, ženy, deti... Nemohli sa brániť, pretože nemali moc. Pretože vďaka svojej slabosti si kamene rozkradli. Ja im ich vrátim a povediem ich, nedovolím, aby sa história zopakovala. Tento národ bude kvitnúť už naveky. Ty sem však nepatríš, si iba človek.“

„Chystáš sa snáď vyhubiť ľudí?“

„Áno, raz. Avšak ty sa toho nedožiješ.“

„Som veru stará, ale mnohé veci si viem predstaviť a ver mi, dieťa, že to, čo sa chystáš urobiť, nie je správne.“

„Ja som nenarážala na tvoju starobu.“

Stareninou tvárou sa mihlo čosi ako strach, ale i poznanie. Pochopenie situácie a následne zmierenie sa s nevyhnutným.

Raz jej Aria povedala, že keď sa zase stretnú, nebude s ňou mať žiadne zľutovanie. Už pre ňu viac nebola matkou. Musela teda vedieť, čo príde.

Nevyhnutné.

„Potrebujem posledný kameň a jeho nositeľ mi ho určite ochotne prinesie, pokiaľ ho trochu postrčím. Vedela som, že ťa tu nájdem a že ešte poslúžiš mojim plánom.“

„Katja...“ začala Branilda.

„Katja je *mŕtva*.“

Naozaj si užívala pohľad na jej razom zarosené oči, no vzápätí Ariu bodla žiarlivosť. Trésijská princezná zaujala jej miesto už dňom, keď sa narodila. Branilda ju zaplavovala láskou, ktorá predsa mala patriť jej dcére, hoci už v tom čase spolu nežili. No ani útek či akékoľvek nedorozumenie medzi matkou a dcérou neboli dôvodom, aby sa jej následne dostalo iba matkinho strachu a paranoje. Nalievala ju nimi počas ich spoločného života a skúsi-la to robiť aj neskôr. Nebolo to fér.

„Zabila si ju.“

„Nie, bolo to oveľa dramatickejšie a zábavnejšie. Dávať sa, ako ju prebodáva jej vlastný otec... A vždy obetavá Ember sa takisto nevyhla svojmu osudu.“

Kým sa Branildine oči plnili slzami, tvár mala meravú.

„Vieš, že neklamem, *matka*,“ to oslovenie opäť vyplula ako nadávku. „Ale netrúchli, pozdravíš ich obe. Doprajem ti to, keďže si ich milovala viac, než si kedy chcela milovať mňa. Takže mi odpusti, ak sa nezachovám ako správna a milujúca dcéra. Nemala som sa ňou ako stať.“

Do svojich slov vložila všetko znechutenie a krivdu, čo v sebe niesla, pretože boli posledné pre jej matku, ktorej uštedrila presne mierenú ranu do hlavy. Branildino telo sa skotúľalo na zem, kde aj zostalo ležať.

Bola k nej vlastne milosrdná, pretože smrť nastala okamžite. Netrpela.

Aria krátko pozrela na Aglāju, iba aby si overila, či bude klásť nejaký odpor, no tá upierala zrak na opačnú stranu.

Dobre, pochopila hru.

„Bastion! Len čo doletia chiméry, informuješ ma.“

„Rozkaz!“ zahučal z diaľky, stojac vedľa vojakov.

Vzápätí dodala: „Niektoré z nich vyšleme na malý výlet.“